

és a nők alapvető teológiai rágalmazásáról tanúskodnak. Tekintettel arra, hogy nők vezető szerepeket töltöttek be az ősegyházban (Főbe, Priszka), és tekintettel a nők mára teljesen megváltozott helyzetére a gazdaságban, a tudományban, a kultúrában, az államban és a társadalomban, a nők pappá szentelésének engedélyezését nem lenne szabad továbbra is elodázní. Jézus és a korai egyház megelőzte korát a nők értékelésében, a mai katolikus egyház a maga korától és más keresztény egyházaktól messze lemaradva sántikál.

15. Hamisan felfogott *ökumenizmus* lenne, ha a régóta esedékes reformokat, mint például a nők pappá szentelését, arra való hivatkozással odáznánk el, hogy bizonyos konzervatív „testvéregyházak” még nálunk is tartózkodóbbak; ahelyett, hogy az ilyen egyházakat alibiként használnánk, inkább reformokra kellene felszólítani őket; e tekintetben némely protestáns egyházak példaképekül szolgálhatnak a katolikus egyház számára. A katolikus egyházban hosszú időn át zajlott a nők rossz hírbe hozása, lejárata, ugyanakkor a kihasználásuk is; legfőbb ideje lenne biztosítani számukra az őket megillető méltóságot, valamint a megfelelő jogi és szociális helyzetet.

*Forrás: Hans Küng: Wegzeichen in die Zukunft, Rowohlt, 1980, 162-167.
Fordítás: g.g.a.*

KIRÁLY IGNÁCZ

ASZTAL

Jézust vádló zsidóelit nehezményezi, hogy a mester egy asztalhoz ül azokkal, akikkel szemben az egész valamire való zsidó társadalom távolságot tart, akiket kiközösít, lenéz. A Lévi-Máté félék közutalatot kiváltó vámszedők, akik nem csupán profitorientáltan együtt működők a megszállókkal, hanem még saját zsebüket is megtömik honfitársaiktól beszédett pénzzel. Haszonélvezeti kollaboránsok. Mint nálunk a kommunista érában oly sokan.

Az utcanők testi szolgáltatásait lenézik, de csendben maguk is sokan használják, igénybe veszik. Kétszínű haszonlesés ez, de nyilvánosan illik lenézni őket és tisztátalanaként elhatárolódní tőlük. A társadalom többi söpředékétől is illő távolságot tartani, hiszen a zsidó tisztasági, vallási előírások ezt kívánják. Erre jön ez a Jézus. Nem csak akkor nyit feléjük, ha beléjük botlik, leszólítják, hanem maga kezdeményezi a kapcsolatot. Leszólít, meghív, biztat és a változás legapróbb jeleit, ígéreteit is méltatja. Ez még csak beleférne, de hogy asztaltársaságába fogadja, hívja ezeket, az már kiveri a biztosítékot.

Az asztal akkor is, most is több, mint egy lábakon álló használati bútor. A közösségben levés jelképe is. A család közösségi életének központja (128. zs.). Olyan kiemelkedő bútor, amely a Bírák,(1,7) a Sámuel könyve (20,24) és Ezekiel (23,41) szerint is a fejedelmek, a nagyon jómódúak bútorai. Szakrális eszköz is, hiszen a templomban a kitett kenyerek különlegesen értékes berendezési tárgya(2Móz.39,36). Jézus idejében már kezd általánosan jelen lenni az emberek közösségi életében. Ez azonban nem csökkenti jelentőségét. Ma is így van ez.

Akivel egy asztalhoz ül az ember, azzal valamiféle közösséget vállal. A kerek asztal az egyenlőséget fejezi ki. A kocsmai asztal az ivócimborák közösségének helye, hol aki helytáll, asztal alá issza vetélytársát. A tárgyaló asztal a megegyezésre egybegyűltek munkaterülete., ahonnan úgy jó felállni, hogy megegyezésre jutottak a felek. Általánosan élő mondás, hogy „nem asztalhoz illő a veszekedés”. Az asztal a békességet munkálás helye.

Elvonatkoztatva, mi is asztalközösség vagyunk. Jézus asztalánál találtunk egymás testvérbarátságára. Az egy felé nézők és egy irányba haladni akarók asztaltársasága vagyunk. Aki a közös dolgainkban részt vesz, az leteszi közös asztalunkra a maga véleményét, segítőkész szolgálatát. Aki ezt nem teszi, az olyan, mint az eucharisztikus asztalnál a vacsoranező, ott is van, meg nem is. Így van ez a családban is. Bizony a mamahotelesek, a családi bázis haszonélvezői, a szolgálatokat igénylő, sőt elváró családtagok is van miben fejlődjenek. Miként a társadalomban is: aki csak elvenni akar a közös asztalról, de nem tesz oda, hanem inkább trükkökkel, betyárságokkal még növelni akarják előnyeiket, azok olyanok, mintha Lévik-Máték lennének, a maguk mai szintjén.

Az egyházi jövőt az ateista közegben abban látták Derbignyék, Kolakovicsék, Bulányiék, hogy egy asztal köré leültethető kisközösségeknek kell létre jönniük. Nagyon összetartó kis sejteknek, ahol nagy együttműködésre törekszenek. Ahogyan az ősegyház egyik jelentős megállapítása mondja: „Közös az asztaluk, de nem az ágyuk.” (Diognetos 5,7). Ahol tudják az illetet, elismerik a határokat és nem ajtóstól rontanak egymásnak, ha nézeteltérés adódik. Egy jézusi asztaltársaság az elkötelezett emberek színes egyéniségeinek közössége. Égre tekintők és két lábbal a földön állóak. Felülről és belülről vezéreltek, miként a reményteljes bűnösöket is asztalához fogadó, hívó mesterük, Jézus.